

Пушката бъде пълна. Съ нея той отиде въ другата стая — при Радойча.

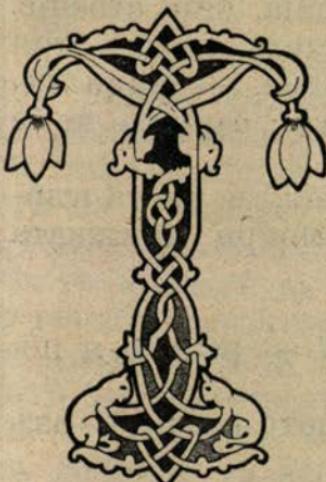
— Хайде, — рече на братчето си, — бъгай като сърне . . . Хей така, на четири крака . . . И му показва.

Радой послуша.

Любенъ дигна пушката, доближи се до „сърнето“, натисна спусъка. Страшенъ гръмъ се разнесе изъ стаята.

Когато димътъ се дигна, на пода бъде простиранъ кървавъ и бездушенъ Радойчо. До него въ несъвестъ лежеше Любенъ. Пушката бъде горитнала въ гърдите.

12. Дѣдовитѣ очила.

откина дѣдо е много старъ. Той ходи съ патеричка. Рѣчтѣ му треператъ. Гласътъ му е слабъ. Брадата и коситѣ му сѫ бѣли. Погледътъ му е благъ. Казва се Марко.

Дѣдо Марко е баща на Тоткината майка. Тя е възстара и е една отъ послѣдните негови рожби.

На тоя милъ дѣдо сѫ отредили една хубава, обѣрната къмъ слънцето, стаичка. Сама Тотка му чисти и прислужва. Въ отплата добриятъ старецъ я милва, цѣлува и ѝ разказва приказки.